

der Haven met het aangrenzende Schoonderloo tot ééne gemeente. Een verandering die een zoo onmiskenbare verbetering was, dat zij den val van het Keizerrijk overleefde en door de regeering van Koning Willem I bestendig werd.

Dus trad Delfshaven onder gunstige omstandigheden als een zelfstandige plaats, die zich naar haar eigen belang besturen kon, het nieuwe tijdvak onzer geschiedenis in, dat voor het land in het algemeen genomen een tijd van zeldzamen voorspoed en welvaart geweest is. Maar wie zich geveild mag hebben, dat met dien algemeenen vooruitgang ook de thans vrije Haven gelijken tred zou houden, werd bitter teleurgesteld. De stad, want dien eernaam en rang wist zij zich in 1825 te verwerven, bleek te lang aan den band geloopt te hebben en thans te zwak te wezen om op eigen beenen te staan. In de schaduw van Rotterdam vermocht zij niet te groeien en te bloeien als haar nabuur. Ook werd haar het verlies niet vergoed, dat de opheffing van de Oost-Indische Compagnie in het begin van het revolutie-tijdvak aan haar welvaart had toegebracht. Meer en meer gevoelden de Havenaars, wat in 1841 hun Gemeenteraad openlijk bevestigde, dat de ondervinding uitwees, hoe nadeelig de afscheiding van Delft werkte en hoe van het oogenblik, waarop deze haar beslag had gekregen, de achteruitgang dagteekende. De onvermijdelijke jaarlijksche uitgaven van bestuur en onderhoud overtroffen de mogelijke inkomsten aanmerkelijk; de schuld, die men, door den nood gedrongen, had moeten op zich laden, woekerde als een kanker voort. Aan eigen krachten overgelaten gevoelde zich de stad onmachtig om de hinderpalen uit den weg te ruimen, die de ontwikkeling van bedrijf en handel beletten, laat staan om nieuwe hulpmiddelen te scheppen, waarvan de nijverheid der ingezetenen zich zou kunnen